

«Μακάριοι οι μηδέν έχοντες και τα πάντα κατέχοντες» (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης (†))

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=178085>]

Η μεγάλη αγάπη του Γέροντα προς Θεό και άνθρωπο, εξαπλώνονταν και σε όλη την κτίση. Είχε πιάσει φιλία μ' ένα ελάφι του δάσους κι ερχόταν και το τάζε με τα χέρια του. Το ίδιο και με μια αρκούδα. Στον απαθή ημερεύουν και τα θηρία, όπως τον Όσιο Γεράσιμο τον Ιορδανίτη που είχε φιλία μ' ένα λιοντάρι και τον Άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ με μια αρκούδα. Η αληθινή του αγάπη για την ησυχία τον έκανε να τρέχει σαν ελάφι μακριά από τον κόσμο. Η αγάπη του για τον Θεό τον έκανε στο τέλος του Σεπτεμβρίου του 1962 να μεταβεί σ' ένα άλλο Άγιον Όρος. Στο θεοβάδιστο Όρος Σινά του Θεόπτη Προφήτη Μωυσή και της Αγίας Μεγαλομάρτυρος Αικατερίνης. Πήρε ευλογία να ασκητέψει στα ασκητήρια των Οσίων Γαλακτίωνος και Επιστήμης με υπεράνθρωπη άσκηση. Ο Όσιος Εφραίμ ο Σύρος λέγει: «Μοναχός ακτήμων αετός υψιπέτης». Ένας τέτοιος θαρραλέος αγωνιστής του πνεύματος ήταν ο π. Παΐσιος. Ένα μικρό κονσερβοκούτι, του ήταν κατσαρόλα, μπρίκι, ποτήρι και παγούρι. Πλούτος η πενία, αναφαίρετη περιουσία η ελευθερώτρια ακτημοσύνη. «Μακάριοι όντως οι μηδέν έχοντες και τα πάντα κατέχοντες», που θεωρούν τα πάντα «σκύβαλα ίνα Χριστόν κερδίσουν».

Έφτιαχνε μικρά ξυλόγλυπτα εργόχειρα και τα 'δινε στο Μοναστήρι και με τα χρήματα αγόραζε πράγματα για τους Βεδουίνους και ιδιαίτερα για τα φτωχά και πεινασμένα βεδουϊνάκια. Ζούσε για τους άλλους. Στην τραχειά Σιναΐτικη έρημο ήταν πολλές και περίτεχνες οι δαιμονικές παγίδες. Με τη Χάρη του Θεού και την ταπείνωσή του τις νίκησε όλες. Τη μοναξιά και την ακηδία νικούσε με το κομποσχοίνι. Για παρηγοριά είχε τα πουλιά της ερήμου και για παρέα τ' άγρια θηρία που ημέρευαν κοντά του. Αργότερα έλεγε πως «στο Σινά έζησα μεγαλύτερες καταστάσεις με άλλο τρόπο, απ' ότι στο Άγιον Όρος». Έζησε μυστικά τη θέα των αθεάτων, τη χαρμονή της θέας του Θεού, τη φοβερή Μωϋσιακή θεοπτία στις σχισμές των βράχων, τις μακρές νύχτες, τις ολονύχτιες στάσεις, τις πυρφόρες αναβάσεις, τις θεϊκές ανατάσεις.

Επανερχόμενος στο πανσέβαστο Άγιον Όρος κατευθύνθηκε στην Ιβηρίτικη Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου - Ιβήρων τον Μάιο του 1964. Στην παλαιά Καλύβη των Αγίων Αρχαγγέλων που επισκευάζει, συνεχίζει τον τίμιο και φιλόθεο και υπεύθυνο αγώνα του. Γράφει σε επιστολή του: «Αργότερα σκέπτομαι να κάμω καλυβούλες ανά εκατό μέτρα διά τους αδελφούς, διά να υπάρχει το μαζί όλοι και το ξεχωριστά όλοι, διότι έχω ζήσει όλες τις ζωές και είδα στην ησυχία το καταστάλαγμα». Έτσι κι έγινε. Μαζί και χωριστά. Με όλους φίλος και με όλους ξένος κατά τον εξαίσιο Αββά Ισαάκ τον Σύρο, που πολύ μελετούσε και αγαπούσε.

Πνευματικό του είχε τον πνευματοφόρο παπα-Τύχωνα τον Ρώσο, για τον οποίο

αργότερα δίκαια έγραψε πολλά άξια και επαινετικά λόγια, από τον οποίο κι έγινε Μεγαλόσχημος στις αρχές του 1966 στο Σταυρονικητιανό Κελλί του Τιμίου Σταυρού. Παρότι δεν έχει καλή υγεία, ασκείται συνεχώς θεοφιλώς. Ζητά επίμονα να κρύβεται, να αγρυπνεί, να προσεύχεται για ζώντες και κεκοιμημένους, κυρίως για κεκοιμημένους, να αισθάνεται μια μεγάλη χαρά. «Η ουράνια χαρά είναι ένα άλλο πράγμα. Είναι ενέργεια της Θείας Χάριτος» έλεγε. Εκεί τον πρωτογνωρίσαμε το 1972, όπου μας κράτησε για ώρες να μας μιλά ακούραστα για τον Θεό, την Παναγία, τους Αγίους...

Πολύ τον ωφέλησε συχνά -έλεγε- η ασθένεια. Κυρίως έπασχε από σοβαρή νόσο των πνευμόνων, για την οποία εγχειρίστηκε κι έμεινε πολλούς μήνες στο νοσοκομείο, απ' το οποίο εξήλθε με μισό πνεύμονα. Τότε συνδέθηκε με κάποιες νέες, οι οποίες αργότερα ίδρυσαν το Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου της Σουρωτής Θεσσαλονίκης. Επιστρέφοντας ο Γέροντας στο Άγιον Όρος, άφησε την αγαπητή Σκήτη των Ιβήρων και πορεύθηκε σε πιο ξηρό κλίμα.

Κατευθύνθηκε στα εράσματα, τα πάντερπνα και ησυχαστικά Κατουνάκια και κατοίκησε σ' ένα φτωχικό ξεροκάλυβο, συνδεόμενος με τους εκεί ταπεινούς ασκητές, τους οποίους φρόντιζε σε ό,τι είχαν ανάγκη. Οι κλέφτες δεν είχαν κάτι να του κλέψουν, γιατί δεν είχε τίποτε. Έκρυβε τα δάκρυά του, τη νηστεία και την αρετή του, προσποιούμενος τον πολύφαγο, και οινοπότη. Προσευχόμενο τον έλουζε το Άκτιστο Φως κι έλεγε χαρακτηριστικά· «και με κλειστά τα μάτια το βλέπει κανείς, και με ανοιχτά, και τη νύχτα με το σκοτάδι και την ημέρα με τον ήλιο». Πρόκειται οπωσδήποτε για ένα άλλο Φως, υπερουράνιο, χαροποιό, θεϊκό, θαβώρειο, των ακτίστων ενεργειών της Τρισαγίου και Παμφαούς Θεότητας.

(συνεχίζεται)